

Ik ben geen Jodenhater

Jb. Klein Haneveld (1918-1988)

Het is de tweede brochure die de Evangelist en Bijbelleraar Jacob Klein Haneveld heeft uitgegeven in de door hem opgerichte serie brochures van 'Het Morgenrood': *"Ik ben geen Jodenhater"*. Klein Haneveld had een enorme liefde voor het Joodse volk en sprak daar graag en veel over. Hij heeft de Tweede Wereldoorlog bewust meegemaakt, toen er in slechts vijf jaar tijd bijna zes miljoenen Joden werden vermoord door een moderne 'Hamas'. Hij is zich bewust van de lijdensweg die het volk Israel nog steeds gaat, maar kijkt ook vooruit naar de glorieuze toekomst van Israel, dat niet lang meer op zich zal laten wachten. Zijn Israel-prediking werd niet door iedereen gewaardeerd. En dat terwijl het toch een van de hoofdthema's is in Gods Woord. Christenen zouden zich eigenlijk eens wat meer in het volk Israel moeten verdiepen. Temeer omdat daar uiteindelijk toch onze wortels liggen.

Het is inmiddels dertig jaar later, als ik de brochure "Ik ben geen Jodenhater" herschrijf. Maar de inhoud is nog niet verouderd. Het is zelfs actueler dan ooit!! En de antisemitische invloeden zijn sterker dan ooit. De media in de hele wereld, ook in onze Westerse maatschappij, is anti-Israel. En onder andere door haar invloed is er een hartverscheurende haat tegen de natie Israel en de Joden. De Arabische staten strijden keihard tegen deze kleine natie, maar hebben wonderlijk genoeg nog geen enkele oorlog gewonnen! God vervloekt hen die Israel vervloeken, zo zal ook duidelijk worden uit deze studie.

Toen deze brochure door Jacob Klein Haneveld geschreven werd, was de Joodse natie amper 25 jaar oud. Nu is Israel al meer dan 55 jaar een volwaardige natie en staat het meer dan ooit in het middelpunt van de belangstelling. Er was leven gekomen in de dorre doodsbeneden van Israel en het zal niet lang meer duren voordat de Heer zelf er weer Geest in zal gaan blazen. Door deze gebeurtenissen weten wij ook dat het niet lang meer duurt voordat de Here Jezus ons komt

thuishalen. En als de schrijver van deze studie er al van overtuigd was dat de opname elk moment kon plaatsvinden, hoe dicht zijn wij dan al niet bij dit moment? Wij beleven profetische tijden!

Ik wens u veel plezier bij het lezen van deze brochure. U zult waarschijnlijk niets eens opmerken dat deze in 1974 geschreven is. Weet daardoor dat het niet lang meer duurt voordat Hij komt! Maranatha, Jezus komt!

Uw broeder in Christus,

Ruben Hadders

Israël

Israël staat vandaag wel heel bijzonder in het middelpunt van de belangstelling in de hele wereld. Het Joodse vraagstuk is daarbij een vraagstuk van de allereerste orde. Daarbij zijn er twee dingen, die om onze aandacht vragen: het internationale Jodendom en het nationale Jodendom. Wat dit laatste betreft weten we allemaal dat er sinds enkele tientallen jaren, een staat in het Midden-Oosten ligt, die 'Israël' heet. Het Joodse volk, dat eeuwenlang 'zonder koning' en 'zonder land' is geweest, heeft nu een onafhankelijke staat in het heilige land, waar 'de as hunner vaders rust'. Een staat met een eigen regering, met een eigen taal en met een eigen cultuur. In politiek opzicht gaat het deze staat nu niet bepaald voor de wind. Wat deze jonge natie echter in economisch opzicht gepresteerd heeft, wekt de verbazing in de hele wereld. Maar het land is omgegeven door minstens vijf Arabische staten, die - ook al zijn ze onderling verdeeld - allemaal de ondergang van Israël willen bewerkstelligen. Zoals eens Ismael stond tegenover Izak, en Ezau tegenover Jakob, zo staat vandaag de Arabier tegenover de Jood, die op leven en dood de erfenis van het land Palestina betwisten. Deze eeuwenoude vete, stelt de internationale gemeenschap voor een bijna onoplosbaar probleem. Het Woord van God leert ons, dat zolang het Joodse vraagstuk niet is opgelost, de volkeren van de aarde geen vrede zullen hebben.

De vrede van de volkeren staat of valt bij de vrede van Jeruzalem, de 'stad des vredes'. Daarom vermaant de Psalmist ons: 'Bidt voor de vrede van Jeruzalem' (Ps. 122:6). De uiteindelijke oorzaak van alle politieke spanningen, en van alle oorlogen ligt volgens het 'profetische Woord, dat zeer vast is, in het onopgeloste Joodse vraagstuk.

Knappe staatslieden blijken dit probleem niet op te kunnen lossen. God zelf heeft de oplossing daarvan echter in Zijn eigen hand gehouden. En de dag is niet ver meer, dat de vrede op aarde verankerd zal zijn in de vrede van Jeruzalem. Behalve het nationale Jodendom, waarmee de wereld de laatste tientallen jaren geconfronteerd wordt, is daar ook nog het internationale Jodendom. Ook een heel belangrijke kwestie. Vele miljoenen Joden leven verstrooid onder bijna alle volkeren in de wereld. Hoewel er al vele miljoenen Joden naar Palestina geëmigreerd zijn, zijn er nog zeker een tiental miljoen Joden verstrooid over de

hele aarde.

Zij vormen in de landen waar zij verblijven een politiek probleem. De eeuwige Jood, wiens voeten geen rust kunnen vinden, is eeuwenlang het slachtoffer geweest van haat, vervolging en verdrukking. Het anti-semitisme is al zo oud, als het volk zelf. Telkens opnieuw stak het de kop op. Zelfs in onze moderne 'verlichte eeuw' met 'de universele verklaring van de rechten van de mens' zien wij opeens in alle delen van de wereld het anti-semitisme verrijzen. Het begon al in 1960. Op de synagoge te Keulen werden anti-Joodse leuzen en hakenkruizen geschilderd, evenals in andere plaatsen van de Duitse Bondsrepubliek. Maar niet alleen in Duitsland, ook in Engeland, Denemarken, Zweden, Nederlands en zelfs in Amerika hoorde men plotseling van anti-Joodse demonstraties. Met verbazing hebben wij ons afgevraagd hoe dit nu mogelijk is. Is de wereld nu al vergeten, hoe tussen 1940-'45 bijna zes miljoen Joden in Duitse concentratiekampen vermoord zijn? Vanwaar dan deze nieuwe anti-semitische vloedgolf? De staatslieden geven daar verschillende antwoorden op. Sommige spreken van 'puberale praktijken'. Anderen beweren, dat het internationale communisme er de hand in heeft, om onrust te zaaien in de Westerse wereld. Weer anderen spreken van het fascisme, dat nooit helemaal uitgeroeid zou zijn. Wat is de waarheid? Het is moeilijk te beoordelen. Maar als wij het Woord van God onderzoeken, en de historie van Israël nagaan, dan weten wij dat de volkeren altijd al een gruwelijke haat tegen dit volk van God hebben gehad. Hoeveel duivelse pogingen zijn er in het verleden al niet gedaan om dit volk van de aardbodem te laten verdwijnen. Maar telkens bleek weer, dat God niet toestaat dat Zijn volk wordt uitgeroeid.

En met de hand op Gods Woord durf ik te zeggen, dat het bestaan van de huidige staat 'Israël', een al deze anti-semitische uitingen een teken zijn dat God zich nog altijd bemoeit met Israël. Om haar uiteindelijk te brengen in het land van vrede, dat Hij hen beloofd heeft, onder de Koningschap van Jezus Christus, die tot nu toe de verworpen 'Koning der Joden' is.

Gods verbond met Abraham

Dat God Zijn hand heeft in de wereldgeschiedenis, daar hoeft geen twijfel over te bestaan. God heeft een plan met de wereld. En dat plan van God is een heilsplan, dat de redding der wereld beoogt. Gods bedoeling is de redding van de gevallen mensheid, die zich van Hem heeft afgekeerd en verloren is in zonde. Dit wereldomvattende heilsplan is door God in Zijn

oneindige wijsheid en liefde uitgedacht al voor de grondlegging der wereld. Een plan dat is verbonden aan een enkele belangrijke figuur uit de grijze oudheid. Meer dan 4000 jaar geleden heeft Gods plan tot redding van de mensheid, gestalte gekregen in een persoon: Abraham, 'de vader aller gelovigen'.

Abraham is een van de grootste figuren van de gehele mensheid. Zijn naam wordt geprezen door Joden, Christenen en Mohammedanen. In hem verenigen zich dus drie grote wereld-godsdiensten.

God Zelf heeft deze aartsvader verkoren, om in hem en in zijn zaad Zijn heilsplan te verwezenlijken. Daartoe heeft God hem door een duidelijke en besliste roeping afgezonderd van alle mensen. Hij riep Abraham uit Ur der Chaldeen en wees hem de weg naar het beloofde land Kanaan, het tegenwoordige Palestina. In dat land gaf God hem de grootste belofte, die ooit aan een mens is gedaan. Daarvan lezen wij in Genesis 12:13: "De Here nu had tot Abraham gezegd: 'Ga uit uw land... naar het land, dat Ik u wijzen zal; en Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en wees een zegen: en Ik zal zegenen, die u zegenen en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden'. Deze zeventvoudige belofte bevestigde God later met een plechtig verbond, dat Hij met Abraham sloot (Gen. 15). Van dat verbond zingen wij in Psalm 105:5

God zal Zijn waarheid nimmer krenken, Maar eeuwig Zijn verbond gedenken; Zijn Woord wordt altoos trouw volbracht Tot in het duizendste geslacht. 't Verbond met Abraham, Zijn vrind, Bevestigt Hij van kind tot kind

Dit verbond van God met Abraham is een eeuwigdurend verbond. Ook in onze tijd, 4000 jaren later, heeft het geldingskracht. 'God zal Zijn waarheid nimmer krenken, maar eeuwig Zijn verbond gedenken'. In dit verbond is Gods heilsplan voor de wereld inbegrepen. Hij zij immers tegen Abraham: 'In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden'. Niet alleen alle volken en rassen, maar alle generaties, wanneer ze ook geleefd hebben of nog zullen leven, worden in Abraham gezegend. Na de dood van Abraham werd zijn zoon Izak, en later diens zoon Jakob, de erfgenaam van dit Goddelijke verbond en dus de dragers van Gods belofte. Omdat Hij met deze aartsvaders en hun zaad in een eeuwigdurend verbond staat, noemt God zich 'de God van

Abraham, Izak en Jakob'.

Wat belofde God eigenlijk aan Abraham? Als de de verbondsbloefte ontleden, treden er drie dringen op de voorgrond. De Here belofde aan Abraham:

Een **Volk** – 'Ik zal u tot een groot volk maken' (Gen. 12:2)

Een **Land** – 'Uwen zade heb Ik dit land gegeven' (Gen. 15:18)

Een **Zegen** – 'Ik zal u zegenen... en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden' (Gen. 12:3).

Laten we dan nu eens in Gods Woord gaan onderzoeken, hoe God Zijn belofte waar maakt.

'Ik zal u tot een groot volk maken'

Het ontstaan van het volk Israël is een wonder van God. Abrahams vrouw, Sara, was onvruchtbaar. Op natuurlijke wijze was de vervulling van deze belofte Gods onmogelijk. Alleen door rechtstreeks ingrijpen van God kreeg Abraham, uit Sara, een zoon. Izak, de zoon van de belofte, was de zoon van de onvruchtbare. Uit dit broze begin schiep God zich in vier eeuwen een volk, 'ontelbaar als het zand aan de oever van de zee'. Het zaad van Abraham vermenigvuldigde zich zo sterk, dat het al in het begin van haar bestaan een politiek probleem werd voor Egypte, waarin het in slavernij verkeerde. Dit volk van Israël, dat God Zich uit de onvruchtbare schiep, is Zijn bijzonder eigendom. Israël is Gods Volk. Zij zijn kinderen van Abraham, Izak en Jakob en daarom zijn zij verbondskinderen. Telkens weer zegt Hij tegen Israël: "Gij zijt Mijn volk" (Jes. 51:16). Dat heeft Hij nooit tegen een ander volk gezegd.

'Uw zaad heb ik dit land gegeven'

In het boek Exodus lezen wij, hoe God door Mozes, de kinderen Israëls uit het diensthuis van Egypte uitleidde. Om hen te brengen naar het beloofde land, dat God onder ede, als een erfelijk en eeuwig bezit aan Abraham en zijn zaad beloofd had. Het is een wonderbaar en vruchtbaar land, dat 'vloeit van melk en honing'. Het wordt beschreven in Deut. 8:7-10. Even zeker als dat Israël Gods Volk is, is dit land Gods land. "Het land is Mijn", zo zegt God uitdrukkelijk in Zijn Woord (Lev. 25:3). Hij zelf bepaalde de grenzen (Gen. 15:8). Het strekt zich uit van de Eufraat tot de Nijl, van de Middellands Zee tot de Perzische Golf, en het is 12,5 maal zo groot als Groot-Britannie en Ierland. Het is het

Bijbels ‘middelpunt der aarde’ (Ez. 38:12), het knooppunt van drie werelddelen. “Alzo zegt de Here: Dit is Jeruzalem, hetwelk Ik in het midden der heidenen gezet heb, en landen er rondom henen” (Ez. 5:5). Het was Jozua, die Gods volk in Gods land bracht en het verdeelde onder de twaalf stammen van Israël. God had gezegd: ‘Overal, waarop uw voetzool treedt, zal uwe zijn’ (Deut. 11:23-25). Helaas heeft Israël zijn voetzool niet ‘overal’ gezet, maar slechts een gedeelte van het land in bezit genomen. Laten wij echter nooit vergeten, dat op dit heilige land de belofte van Gods eeuwig verbond met Abraham rust. Gods plan was en is: Zijn volk in Zijn land.

‘En ik zal u zegenen’

De zegen die God beloofde aan de kinderen Israëls in Kanaan, was een voorwaardelijke zegen. God stelde als voorwaarde dat zij Zijn wetten en inzettingen zouden houden. Anders zou de zegen in een vloek veranderen.

Van deze zegen lazen wij in Deut. 28:1-14: “En het zal geschieden indien gij der stemme des Heren uws Gods vlijtelijk zult gehoorzamen, zo zal de Here u hoog zetten boven alle volken der aarde. De Here zal de zegen gebieden, dat die met u zij in uw schuren en in alles, waaraan gij uw hand slaat, en Hij zal u zegenen in het land, dat de Here u geven al... En de Here zal u doen overvloeien aan goed, in de vrucht uws schoots, in de vrucht uwer beesten en in de vrucht uws lands. De Here zal u opendoen, Zijn goede schat, de hemel, om aan uw land regen te geven te zijner tijd, en om te zegenen al het werk uwer hand”. Onder de gezegende heerschappij van de Koningen David en Salomo, de gezalfden des heren en regerend bij de gratie Gods, beleefde Israël in zijn land een glorie-tijd. De roem van de heerlijkheid en de rijkdom van Salomo en zijn Joodse koninkrijk drong door tot aan de einden der aarde.

De zegen veranderde in een vloek

Maar helaas, het volk keerde zich van God af. Zij negeerden Zijn wetten en inzettingen. Zij begonnen de afgoden van de heidenen te dienen. En dan begint de neergang in de historie van Israël. Eerst werd het land uit elkaar gescheurd in de tien en in de twee stammen, na de dood van Salomo. Beide rijken blijven echter volharden in hun afgodendienst. Wel zond God Zijn profeten, die het volk tekens weer hartstochtelijk opriepen

tot boete, tot bekering, tot gehoorzaamheid. Maar Israël stenigde Zijn profeten en wilde niet luisteren. Toen veranderde de zegen in een vloek, zoals Mozes in hetzelfde 28e hoofdstuk van Deuteronomium voorspeld had: “Indien gij niet zult waarnemen te doen al de woorden dezer wet – zo zal de Here uw plagen wonderlijk maken – gij zult met weinige mensen overgelaten worden en gij zult uitgerukt worden uit het land... en de Here zal u verstrooien onder alle volken... en gij zult onder die volken niet stil zijn en uw voetzool zal geen rust hebben... en uw leven zal tegenover u hangen; en gij zult nacht en dag schrikken, en uws levens zal niet zeker zijn” (Deut. 28:58-65). God had gezegd: “Gij zult uitgerukt worden uit het land, waar gij naar toegaan”. En Zijn Woord werd letterlijk vervuld. Eerst werden de tien stammen ‘uitgerukt’ en in het jaar 722 voor Christus in Assyrische ballingschap weggevoerd. En ruim honderd jaren later werden ook de twee stammen veroverd en door Nebukadnezar, de koning van Babel, het land ‘uitgerukt’ en in Babylonische ballingschap weggevoerd. Jeruzalem werd verwoest, de tempel met de grond gelijk gemaakt en de schatten als oorlogsbuit geroofd. Het eens zo vruchtbare en overvloeierende land veranderde in een dorre zandwoestijn. Zo vinden wij Gods volk verstrooid onder de heidense naties, als een oordeel over haar ongehoorzaamheid. Maar ook in ballingschap gedenkt God Zijn verbond met Abraham, Zijn vriend.

Nadat het Babylonische wereldrijk ten onder was gegaan en plaats had gemaakt voor het Medo-Perzische rijk, leefde er een machtig en invloedrijk staatsman aan het Perzische hof. Deze man had een gruwelijke haat jegens de in ballingschap levende Joden en had hen de dood gezworen. Deze man was Haman. Hij liet door de Perzische koning een bevel uitvaardigen, waarbij alle Joden vogelvrij werden verklaard. En werd zelfs een dag bepaald dat zij zouden worden uitgeroeid. Maar zie, wat gebeurde er? Haman, die dacht Israël te kunnen uitroeien, en die voor zijn aartsvijand de Jood de galg had opgericht, werd zelf aan die galg opgehangen. Gods belofte aan Abraham: ‘Ik zal vervloeken, die u vloekt’, bleek na vele eeuwen nog steeds van kracht te zijn. Haman ging schandelijk ten onder. En hij is niet de laatste geweest. Zijn geschiedenis heeft zicht tot in onze tijd herhaald. Ruim vijftig jaar geleden, vergreep Hitler, een moderne Haman, zich aan de verstrooide Joden en wilde hen van de aardbodem verdelgen. ‘Juda muss ausgeradiert werden’, riep hij uit in een van zijn redevoeringen. Maar ook deze Haman ging schandelijk ten onder. Hij werd zelf ‘ausgeradiert’ en zijn lijk werd met benzine overgoten en tot as verband. Een merkwaardige boemerang!

Farao liet eens de Joodse jongetjes in de Nijl verdrinken en later verdrong een Farao in de Rode Zee. Haman wilde de Jood Mordechai hangen aan zijn gang, maar werd daaraan zelf opgehangen. Hitler verbrandde Joden levend of na vergassing en later ging zijn eigen lijk in vlammen op. Wie Israël vloekt, wordt door God vervloekt. Dat is in de wereldgeschiedenis herhaaldelijk bewezen. God blijft Zijn verbond met Abraham gedenken. Niemand kan straffeloos zijn hand naar Israël uitstrekken. Wie zich aan Gods volk vergrijpt, tekent zijn eigen doodsvonnis en pleegt zelfmoord. “Want also zegt de Here der heerscharen: Die ulieden aanraakt, die raakt Mijn oogappel aan” (Zach. 2:8)

Israëls terugkeer

Na zeventig jaren ballingschap van Zijn volk, gedacht God andermaal Zijn verbond met Abraham (Ps. 106:45). Niet alleen beschermde Hij Israël in de verstrooiing, Hij maakte ook een einde aan hun ballingschap. Koning Korez van Perzie gaf de Joden toestemming om naar hun land te gaan, maar nooit volkomen onafhankelijk, maar maakte deel uit van de elkaar opvolgende heidense wereldheerschappijen, eerst van het Griekse en daarna van het Romeinse Rijk. En zo gingen vijf eeuwen voorbij, waarin Israël zich kon bezinnen op de grootste gebeurtenis uit de wereldgeschiedenis: de komst van Jezus, hun Messias, geboren uit het zaad van Abraham, uit het geslacht van Juda, uit het huis van David en daardoor dus de rechtmatige erfgenaam en troonopvolger van de troon van David.

Israëls faalde in het grootste moment der wereldgeschiedenis

Jezus Christus was Israëls beloofde Messias, de van God gezonden Bevrijder van Zijn volk. Hij voldeed aan alles, wat de profeten tevoren van hun Messias voorspeld hadden (zie ook de bijbelstudie: de Messias in het Oude Testament). Alle Oud-Testamentische beloften waren in Hem vervuld. Als regelrechte afstammeling van David, was Hij er toe geroepen om de troon van David te bezetten als ‘Koning der Joden’. De engel Gabriël had tot Maria gezegd: “God, de Here, zal Hem de troon Zijns vaders David geven en Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn” (Luk. 1:32,33). Toen stond het volk van Israël voor de grootste

beslissing in haar geschiedenis.

Het koninkrijk was ‘nabij gekomen’. Hun Koning, de Zoon Davids, wandelde midden onder hen. Door de tekenen en wonderen, die Hij voor hun ogen verrichtte, bewees Hij Zijn Messiaschap. Wat zouden zij met Jezus doen? Het antwoord op deze vraag zou beslissend zijn voor hun lot in de komende eeuwen. Helaas, Israël verzuimde deze grootste kans in haar historie te benutten. Zij verwierpen hun Messias. “Hij is gekomen tot het Zijnde, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen” (Joh. 1:11). Zij riepen: “Wij willen niet dat deze over ons Koning zij! Weg met Hem! Kruis Hem!”. In plaats van de troon, bereidde Israël haar koning het kruis. Boven dat kruis stond in de drie werelddelen, Hereeuws, Grieks en Latijn geschreven: “Jezus van Nazareth, Koning der Joden”. Zij aanvaardden de verantwoordelijkheid van Zijn kruis, toen zij voor het gerechtshof van Pilatus uitriepen: “Zijn bloed kome over ons en onze kinderen” (Matth. 27:25). Deze vreselijke woorden zijn voor het volk van Israël tot een ontzettende tragiek geworden. God oordeelde Zijn volk, en bracht het onder Zijn vloek. Als natie werd het ter zijde gesteld. In het jaar 70 na Christus veroverde de Romeinse keizer Titus Jeruzalem en verwoestte stad en tempel. Rondom de stad verschenen honderden en nog eens honderden kruizen, waaraan Joodse mannen, vrouwen en kinderen een gruwelijke dood stierven. Vele Joden werden als mensenoffers aan de Romeinse goden geofferd. Een hartverscheurend gehuil en gejammer steeg op van onder de vrouwen van Jeruzalem. Het volk werd opnieuw, letterlijk het land ‘uitgerukt’ en verstrooid onder alle volkeren van de aarde. En de lange en bittere lijdensweg van de eeuwige Jood, die nergens rust zou vinden, was begonnen. Israël verloor zijn volksbestaan, verloor zijn land en verloor zijn zegen, die God het in Zijn verbond met Abraham beloofd had. Bijna 2000 jaren dwaalt de eeuwige Jood rond over de aardbodem. Nergens thuis, nergens rust, overal gehaat, gekleineerd, bespot, opgejaagd, verdrukt en vervolgd.

Evenals in de dagen van Babylonische ballingschap, gingen de woorden van Mozes in Deut. 28:58-68 andermaal in vervulling:

“Daartoe zult gij onder die volkeren niet stil zijn en uw voetzool zal geen rust hebben, want de Here zal u aldaar een bevend hart geven en bezwijking der ogen en matheid der ziel”.

Ik heb de geschiedenisboeken er op nageslagen en geef u hierbij een kort overzicht van de vele verschrikkingen, die het verstrooide Israël in de loop

der eeuwen overkomen zijn.

‘Gij zult onder die volken niet stil zijn’ Gebeurtenissen na Christus:

Verwoesting va Jeruzalem – 1.100.000 Joden gedood

In Palestina 500.000 Joden gedood

In Rijnland 12.000 Joden vermoord

Verbanning van 16.000 Joden uit Engeland met bedreiging van de dood der ophanging. Pas 370 jaren later konden de Joden de Britse eilanden weer legaal betreden.

In Beieren en Oostenrijk 100.000 Joden gedood

Verbanning van 100.000 Joden uit Frankrijk met bedreiging van de doodstraf

Verbanning van 300.000 Joden uit Spanje met bedreiging van de doodstraf door de Inquisitie

Afslachting van 12.000 Joden in Polen door de Kozakken

Meer dan 400.000 Poolse Joden gedood in de Russisch-Pools-Zweedse oorlog

Ik zal de vreselijke en lugubere opsomming maar niet voortzetten. Wat een ontzettende lijdensweg voor de eeuwige jood. Maar toch mogen wij niet vergeten, dat al deze verschrikking in het verleden slechts kinderspel zijn, vergeleken bij wat zich in 1940-1945 heeft afgespeeld in Nazi-Duitsland. In Hitlers concentratiekampen werden in deze enkele jaren bijna zes miljoen Joden op de meest beestachtige en ongelofelijke wijze afgemaakt, vergast of levend verbrand. De massale gruweldaden, die aan dit arme, arme volk gepleegd zijn, vinden hun weerga niet in de geschiedenis van de mensheid!

Leest u eens het onlangs verschenen boek (dit artikel is oorspronkelijk uitgegeven in 1974, red.) ‘Op mars naar de galg’, en wordt ervan overtuigt welke huiveringwekkende en sadistische misdaden tegen de Joden zijn gepleegd. Daaronder bevonden zich Joden, die veel van ons persoonlijk gekend hebben: mannen, vrouwen en kinderen die eens in alle rust onder ons woonden. Als schapen werden zij naar de slachtbank gevoerd. En dan te bedenken, dat nu in 1974, nauwelijks 25 jaar later,

de symptomen van de eeuwenoude, ingekankerde haat van de volkeren tegen het Jodendom opnieuw de kop opsteken! Hoe komt het toch? Waarom is de Jood door de geschiedenis heen altijd weer het kind van de rekening? Zeker, God heeft Israël tijdelijk terzijde gesteld als een oordeel over haar ongehoorzaamheid en de verwerping van de Messias. Maar laten wij toch nooit vergeten, dat God Zijn volk nog altijd liefheeft ‘om der vaderen (Abraham, Izak en Jakob) wil’, en dat Zijn ‘genadegiften en roeping onberouwelijk zijn’ (Rom. 11:28,29). Israël is en blijft de erfgenaam van Gods verbond met Abraham. Elke Jood is bewust of onbewust een drager van Gods verbondsbefoel. En God zal eeuwig Zijn verbond gedenken, ook in de twintigste eeuw. En Hij zal ‘vervloeken, die Israël vloekt’. Laat elke staat, elke regering, elk mens, die zijn hand wil uitstrekken naar de Jood, dat duidelijk in zijn oren knopen! Onder alle omstandigheden staat Israël onder Gods bijzondere bescherming.

Als wij de geschiedenis van Israël nagaan, kunnen wij drie grote perioden van verdrukking onderscheiden: de Egyptische, de Ayssyrisch-Babylonische en de Romeinse ballingschap. Deze drie tijden van benauwdheden voor Israël hadden allemaal een verschillende oorzaak. En bij alle deze benauwdheden kunnen wij telkens weer de beschermende hand van God terugzien.

De Egyptische benauwdheid

De Egyptische benauwdheid vond zijn oorzaak niet in het volk zelf, mar in het feit dat uit Israël de Redder van de wereld geboren zou worden. Israëls vernedering in Egypte was ‘de vernedering van Christus’ (Hebr. 11:26). Wat Farao deed, was zonder dat hij het wist, een strijd van de ‘slang’ tegen het ‘zaad der vrouw’.

De gruwelijke poging van Farao, om Israël uit te roeien was niets anders dan een listige poging van Satan zelf, om met Israël, ook ‘het zaad der vrouw’ (Christus!) uit te roeien. Als deze poging gelukt was, zou de komst van de Verlosser van de wereld, het zaad van Abraham waarin God Zijn heilsplan voor de wereld verwezenlijken zou, onmogelijk gemaakt zijn.

Toen onze Verlosser al geboren was, heeft Satan nog eens een dergelijke poging gedaan in de kindermoord van Betlehem. Dit was eveneens een rechtstreekse aanslag op de ‘Koning der Joden’. Hieruit blijkt, dat de vijandschap van de mens tegen de Jood in feite in vijandschap is van de mensen tegen God. Het anti-semitisme is geen ‘puberaal gedrag’, maar is zelfs demonisch!

Israël leed in Egypte, om Christus' wil. Dat heeft Mozes al in zijn tijd door het geloof begrepen. Hij 'achtte de versmaadheid van Christus grotere rijkdom, dan de schatten van Egypte' (Hebr. 11:26). Maar God 'zag de verdrukking Zijns volks en hoorde hun geschrei, bekende hun smarten' (Ex. 2:24; 3:7). Hij doorzag Satans listige bedoeling, en gedacht Zijn verbond met Abraham, Izak en Jakob. Met uitgestrekte arm leidde Hij Israël uit de 'ijzeren smeltoven' het Egypteland uit (Deut. 4:20). Wat hebben wij, Christenen, een reden om God te danken, dat Hij de kinderen van Israël beschermde en bewaarde, zodat in de 'volheid des tijds' uit hen onze Verlosser geboren kon worden! "De zaligheid is uit de Joden" (Joh. 4:22). Laten wij nooit vergeten, dat de Joden de grootste mens die ooit op de wereld heeft rondgewandeld, aan de wereld gegeven heeft! In Hem maakte God zijn grootste belofte aan Abraham waar: 'In u zullen alle geslachten des aardsrijks gezegend worden'. In Jezus hebben miljoenen mensen uit alle volkeren en rassen, hun eeuwige verlossing gevonden! Hij is het ware Zaad van Abraham. Die de Jood haat, haat Christus. Zij die Christus liefhebben, hebben ook de Jood lief. Want 'naar het vlees' is Jezus Christus een Jood.

Daarom is het lijden ('smaadheid' in de oorspronkelijke tekst, red.) van Israël, ook ons lijden, want het is het 'lijden van Christus'.

De Assyrisch-Babylonische benauwdheid

De tweede verdrukingsperiode, de Babylonische ballingschap, was niet rechtstreeks een gevolg van het 'lijden van Christus', maar is veroorzaakt door de zonden van Israël. Het was het lijden omwille van de zonde. Deze ballingschap was een oordeel van God, omdat de kinderen van Israël in godsdienstig opzicht 'hoereerden' (Hosea 1-3) en heidense afgoden dienden. Daarom gaf God hen over aan de haat en de gruwelen van de heidense wereldmachten. Dat deze verbanning zeventig jaren duurde, hing rechtstreeks samen met het getal van de sabbat-jaren, die zij in de eeuwen daarvoor niet hadden waargenomen (2 Kron. 36:21; Lev. 26:34).

Maar wij zagen al, hoe God ook in ballingschap Zijn volk beschermde en Zich Zijn verbond met Abraham herinnerde. In de persoon van Koning Korez van Perzie schonk Hij Israël de vurig-begeerde bevrijder.

De Romeinse benauwdheid

De derde verdrukingsperiode, de Romeinse ballingschap, was een rechtstreeks gevolg van de grootste zonde onder de zonden: de verwerping van de Messias. Daarom is zij ook de langste en de zwaarste. Zij begint bij de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70. Zij duurt nog steeds voort en zal pas eindigen bij de oprichting van het Messiaanse Koninkrijk, als Christus weer komt. Want het Romeinse Rijk duurt, profetisch gezien, tot aan de voleinding der wereld (Daniel 2 en 7). In deze lange verdrukkingstijd staat als een vurig oordeel boven Israël geschreven: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen". Meer dan twintig eeuwen leeft Israël in verstrooiing onder alle volkeren in de wereld. De koningsstad Jeruzalem wordt door de heidenen vertreden tot op de dag van vandaag. De radeloosheid en rusteloosheid van de eeuwige Jood komt voort uit het feit dat hij met Jezus Christus geen raad weet. De vlucht voor het kruis maakte hem tot een vaderlandsloze vluchteling in de wereld. Maar toch blijft God Zijn volk beschermen.

Het voortbestaan van de Jood, na eeuwenlange verstrooiing en vervolging is het raadsel van de geschiedenis. En de dag is nabij, dat God andermaal Zijn verbond met Abraham zal gedenken, en Zijn Volk Zijn Bevrijder zal gaan zenden. Dat komt er aan de lijdensweg van Israël een einde en dan zal de zwevende Jood eindelijk rust vinden in het land, wat God hem in het verbond met Abraham als een erfelijk en eeuwig bezit beloofde. En nooit meer zal Zijn volk daar 'uitgerukt' worden, maar God zal Israël stellen 'hoog boven alle volken', tot heil en zegen van de gehele mensheid. Dat is de toekomst van Israël, waar wij ook nog graag bij stil willen staan.

De glorierijke toekomst van Israël

De verstrooiing van Israël onder de volkeren, begonnen in het jaar 70 na Christus bij de verwoesting van Jeruzalem, is dus beslist niet Gods laatste Woord aan Zijn volk. Nog altijd is daar het bijna 4000 jaar oude verbond van God met Abraham, Zijn vriend. Hij zal dat verbond blijven gedenken, want het is een eeuwig verbond. Zo zeker als er een uittocht van Israël was uit Egypte in de dagen van Mozes, en uit Babel in de dagen van Ezra en Nehemia, zo zeker zal er ook een uittocht van Israël komen uit alle landen in de wereld in de 'dagen van de Zoon des mensen'. Aan de lange en vreselijke lijdensweg van de verstrooide Joden zal eenmaal voor goed een einde komen. De Bijbel leert heel duidelijk dat in 'het laatste der dagen' het gehele volk van Israël terug zal keren naar Palestina. En deze

uittocht uit de volkeren zal een groter wonder blijken te zijn, dan de uittocht uit Egypte. Luister maar naar wat de profeet Jeremia zegt: “Ziet de dagen komen, spreekt de Here, dat er niet meer gezegd zal worden: Zo waarachtig als de Here leeft, die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd, maar: Zo waarachtig als de Here leeft, die de kinderen Israëls heeft opgevoerd uit het land van het noorden en uit alle landen, waarheen Hij hen gedreven had; want Ik zal ze wederbrengen in hun hand, dat Ik hun vaders gegeven heb” (Jer. 16:14-16)

Deze profetie werd niet vervuld in de dagen van Israëls terugkeer uit Babel. Toen was er slechts sprake van een gedeeltelijke terugkeer en ook maar uit een land. Maar Jeremia spreekt over de dagen dat God Zijn volk uit alle landen zal terugvoeren naar hun land – ‘Zo waarachtig als de Here leeft. Deze dagen moeten nog komen!’

Ook Mozes sprak over deze toekomstige terugkeer van Israël uit de volkeren. In dezelfde afscheidsrede, die hij vlak voor zijn dood tot de kinderen Israëls hield, voorspelde hij zowel hun vloek als verstrooiing (Deut. 28:58-68), en hun terugkeer en herstel. Luister maar: “Voorts zal het geschieden... dat de Here uw God uw gevangenis zal wenden... en Hij u zal wedervergaderen uit alle volkeren, waarheen de Here u verstrooid heeft... en de Here zal u brengen in het land, dat uw vaders erfelijk bezeten hebben; en gij zult dat erfelijk bezitten en Hij zal u weldoen en vermenigvuldigen” (Deut. 30)

In deze meer dan 3000 jaar oude profetie sprak Mozes – evenals Jeremia later zou doen – over de terugkeer van de twaalf stammen Israëls, ‘uit alle volkeren’ en dus niet over hun terugkeer uit Babel. Deze profetie moet dus nog vervuld worden. Mozes’ voorspelling in Deut. 28 betreffende Israëls verstrooiing werd in de meest letterlijke zin vervuld. Wie durft dan nog te beweren, dat zijn voorspelling in Deut. 30 betreffende Israëls terugkeer en herstel, niet even letterlijk in vervulling zal gaan?

En laten wij vervolgens de profetie van Amos eens gaan lezen: “Zie, de dagen komen, spreekt de Here... dat ik de gevangenis van Mijn volk zal wenden, en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen en wijngaarden planten en zij zullen niet meer uitgerukt worden uit het land, dat Ik hen gegeven heb, zegt de Here uw God”

(Amos 9:13-15)

Ook deze voorspelling kan onmogelijk slaan op de terugkeer van de Joden uit Babel. Amos zegt immers: “Zij zullen niet meer worden uitgerukt uit het land”. Na de terugkeer uit Babel werden zij wel weer uitgerukt uit het land door de Romeinse keizer Titus.

Zo zouden wij tientallen en nog eens tientallen profetieën kunnen aanhalen, die duidelijk voorspellen, dat God Zijn volk eenmaal definitief naar hun land zal doen terugkeren. Petrus zegt: “Wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, als gij daarop acht geeft”. Onderzoek het profetisch woord. Lees Jesaja 14,49 en 60; Jeremia 23,31 en 32; Ezechiël 11 en 36, enz. Al deze Schriftplaatsen en nog vele andere, spreken van de terugkeer van de twaalf stammen van Gods oude verbondsvolk naar Palestina. God Zelf zal hen daarheen terugvoeren. Hij zal hen doen wonen in vrede en veiligheid, onder de zegenrijke regering van Christus, de nu nog verworpen ‘Koning der Joden’. Hij zal tot hen weer keren, en zij zullen Hem aannemen als hun Messias. Dan zal Hij zich zetten op de troon van Zijn vader David te Jeruzalem. Dan zal Jeruzalem het middenpunt der wereld worden en de naties zullen komen van de einden der aarde, om de ‘Koning der Joden’ te aanbidden. De zegeningen van Zijn Koninkrijk zullen door het Kanaal van Zijn volk Israël vloeien tot alle volkeren in de wereld. Dan zal het eens zo verachte Joodse volk, Gods heilsorgaan zijn voor alle rassen, volkeren en naties. Dan zal op onbeschrijfelijke, heerlijke wijze Gods verbondsbelofte aan Abraham in vervulling gaan: ‘In u zullen alle geslachten des aardrijks gezend worden’ (Gen. 12:3). Dit alles zal plaats vinden in het duizendjarig vrededomein van Jezus Christus op aarde, dat door alle profeten zo levendig en kleurrijk geschilderd wordt. Dat universele Koninkrijk van Christus op aarde zal Joods ‘getint’ zijn. In dat Koninkrijk zullen de verachte, verschopte, verdrukte Joden, op wie de heidense naties door alle eeuwen heen zoveel gruwelijke gewelddaden pleegden, door God zelf ‘hoog boven alle volken’ gesteld worden. De wereldheerschappij zal niet in handen zijn van de Russen, nog in die van de Amerikanen, maar in de handen van de ‘Koning der Joden’ en de Joden. In die tijd zal de duivel gebonden zijn, zodat hij de volkeren niet meer kan verleiden tot Joden-haat en anti-semitische misdaden. De volkeren, die zich in het verleden aan Israël vergrepen hebben, zullen dan voor Israël buigen, zoals God zegt door de mond van Zijn profeet Jesaja: “Ook zullen, zich buigende, tot u komen de kinderen dergenen, die u onderdrukt hebben en allen die u gelasterd hebben, zullen zich nederbuigen aan uw voeten en zij zullen u noemen de stad des

Heren, het Zion des heiligen Israëls. Inplaats dat gij verlaten en gehaat zijt geweest... zo zal Ik u stellen tot een eeuwige heerlijkheid, tot een vreugde van geslacht tot geslacht” (Jes. 60:14,15)

Israëls toekomst betwist

Israël gaat zonder enige twijfel een gloriëtijd tegemoet. Staatslieden mogen proberen dat te verhinderen, en theologen mogen komen met hun bezwaren, maar: Gods Woord houdt eeuwig stand, en zal geen duimbreed wijken. Ja, veel theologen bestrijden Israëls toekomst. Zij leren, dat God met Zijn volk heeft afgedaan en dat de Kerk Israëls plaats in Zijn heilsplan heeft ingenomen. Volgens hen is de christelijke kerk de erfgenaam van Gods beloften aan Abraham. Zij noemen de Kerk ‘het geestelijk Israël’. En alle profetische beloften betreffende Israëls toekomstige zegen ‘vergeestelijken’ zij en passen die toe op de Kerk.

Maar deze – overigens wijd-verbrede- theorie mist elke Bijbelse grond. Israël en Kerk (de Gemeente Gods) zijn twee verschillende dingen. Beide hebben hun geheel eigen positie in Gods heilsplan. Zij nemen nooit elkaars plaats in. De Schrift laat ons heel duidelijk de scherpe tegenstellingen zien tussen Israël en de Gemeente in belofte, roeping, dienst en toekomst. Israël wordt geroepen tot een aardse erfenis; de Gemeente tot een hemelse erfenis. Israëls getrouwheid zou beloond worden met aardse grootheid, rijkdom en glorie; de Gemeente wordt geen ‘aardse rijkdom’ maar ‘schatten in de hemel’ beloofd. Israël zal ‘aardse zegeningen’ ten deel vallen. De Gemeente daarentegen wordt gezegend met ‘geestelijke zegeningen in de hemel in Christus Jezus’. Israëls toekomst ligt in Palestina; de toekomst van de Gemeente ligt in de hemel. Israël zal uiteindelijk emigreren naar het hemelse Kanaan. Wij doen de waarheid Gods geweld aan, als wij Gods beloften aan Israël vergeestelijken en toepassen op de Gemeente. Maar ‘God zal Zijn waarheid nimmer krenken’!

De huidige staat ‘Israël’ – een teken van de tijd

Gelukkig gaan in onze dagen de ogen van vele gelovigen – en ook van theologen – open voor Israëls toekomst. Hoe komt dat? Wel, omdat de gebeurtenissen rondom het Joodse volk in de laatste honderd jaar duidelijk aantonen, dat het profetisch woord letterlijk in vervulling gaat.

Immers, na bijna twintig eeuwen van verstrooiing, hebben wij gezien en zien wij nog steeds dat honderdduizenden Joden terugkeren ‘uit alle volkeren’ naar het land, wat God hen gegeven heeft. Het gehele Joodse volk is op reis, of maakt zich klaar om op reis te gaan. De uittocht van Israël uit de volkeren naar Palestina is begonnen! Daar hebben zij weer een eigen onafhankelijke staat, met een eigen regering.

Ja, wij beleven profetische dagen! Wat is Palestina in de laatste eeuw toch veranderd. Dorre zandwoestijnen zijn in vruchtbare akkers veranderd. Er is landbouw en industrie als nooit tevoren. Palestina staat vandaag in het middelpunt van de belangstelling. En de onafhankelijke staat ‘Israël’, een steen des aanstoots voor veel naties, is een onmiskenbaar feit. De geweldige ‘beroering’ die vandaag door de Joden van alle landen gaat, sinds het ontstaan van het Zionisme begin vorige eeuw, is voor de wereld onverklaarbaar en voor theologen een merkwaardig probleem, maar voor de Christen die zijn Bijbel kent, volkomen begrijpelijk. De Heilige Schrift geeft in Ezechiël 37:1-14 een helder licht over het gebeuren van onze tijd. De dorre doodsbeenderen van Israël, eeuwenlang begraven in het graf van de heidense naties, begonnen een eeuw geleden te ‘ritselen’ toen de Jood Theodoor Herzl, geschrokken door de anti-semitische tendenzen in het beruchte Franse Dreyfuss-proces, in zijn boek ‘Der Jodenstaat’ de grondbeginselen vastlegde van de latere Zionistische beweging. Sindsdien – ‘naderen de beenderen, elk been tot zijn been;... daar werden zenuwen op derzelve, en daar kwam vlees op’. En in 1948, toen de geemigreerde Joden in Palestina hun onafhankelijkheid kregen, ‘kwam daar een huid over dezelve’. Wij kunnen gerust zeggen, dat deze profetie van Ezechiël in onze tijd in vervulling is gegaan. Joden uit alle delen van de wereld, gedreven door een gemeenschappelijk verlangen, komen bij elkaar en vormen samen een natie in het land waaruit hun vaders eens verdreven werden. Het nationale herstel van Israël is een feit geworden. Maar er is nog ‘geen geest in hen’. Israël is nog niet geestelijk hersteld. Zij hebben zich helaas nog niet tot God bekeerd. Zij zijn teruggegaan naar hun land in ongeloof, precies zoals de Schrift voorspeld had. Daarom zullen zij nog een angstige tijd van benauwdheid, van ‘grote verdrukking’ tegemoet gaan. Van die tijd spraken de profeten: “O wee! Want de dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; toch zal hij daaruit verlost worden” (Jer. 30:7). Ook Jezus zelf sprak in Zijn profetische rede van Mattheüs 24 over de ‘grote verdrukking, hoedanig niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal’ (vers 21). Maar in de ‘smeltkroes’ van deze verdrukking,

zal Israël – tot uiterste wanhoop gebracht – leren roepen tot god en zich tot hem in waarachtig berouw bekeren. En God zal hen antwoorden en de hemel boven hen opendoen, en – denkend aan Zijn verbond met Abraham – Zijn volk hun bevrijder zenden. Deze Bevrijder zal niemand anders blijken te zijn, dan Jezus Christus, hun Messias, die zij eens verwierpen. Ja, diezelfde Verlosser die eenmaal op de aarde verscheen in armoede en nederigheid als de Koning der Joden, ja als ‘Koning der koningen’ en de ‘Here der Heren’ (Matth. 24:29).

Deze gebeurtenis zal zichtbaar zijn voor de ogen van de hele wereld. ‘Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt... en Hij zal tot Koning zijn over de ganse aarde... en zij zullen daarin wonen en er zal geen verbanning meer zijn, want Jeruzalem zal zeker wonen... en het zal geschieden, dat al de overgebleven heidenen van jaar tot jaar zullen optrekken om de Koning, de Here der heerscharen, te aanbidden’ (Lees Zacharia 14). Dan breekt het duizendjarig vreedrijk van Jezus Christus op aarde aan, als een heerlijke afsluiting van de geschiedenis van Israël en van de heidense naties, en als een wonderbare eind-vervulling van Gods verbond met Abraham.

De gelijkenis van de vijgeboom

Misschien vraagt u, evenals de discipelen van Jezus: ‘Wanneer zullen deze dingen zijn?’ Jezus’ antwoord is duidelijk: ‘Leert van de vijgeboom deze gelijkenis: wanneer nu zijn tak teer wordt, en de bladeren uitspruiten, zo weet gij dat de zomer nabij is; alzo ook gijlieden; wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet dat het nabij is, voor de deur’ (Mark. 13:28-3).

Deze vijgeboom is Israël. Eeuwen lang was zij onvruchtbaar. Maar de huidige staat ‘Israël’ bewijst, dat haar takken teer worden en haar bladeren uitspruiten. Welnu, Jezus zegt: ‘Wanneer gij deze dingen zult zien geschieden (en wij hebben ze inmiddels zien geschieden), zo weet dat het nabij is, voor de deur!! En Hij voegt er aan toe: ‘Voorwaar Ik zeg u, dat deze generatie (die getuige is van het teer worden van de takken van de vijgeboom!) niet zal voorbijgaan totdat al deze dingen zullen geschied zijn’. Mogen wij daaruit concluderen, dat de eindvervulling van alle profetieën betreffende Israëls toekomstige herstel bij de wederkomst van Christus, zal afspelen in

een mensengeneratie? Hoe het ook mag zijn: de komst van de Heer voor Zijn volk Israël is nabij, staat onmiskenbaar voor de deur. Hoeveel te meer dan de verschijning van onze Heiland in de lucht, om Zijn gemeente thuis te halen en te brengen in het huis van Zijn Vader, met vele woningen.

Deze gebeurtenis moet immers plaatsvinden voor de komst van Christus op aarde, om Zijn Koninkrijk aan Israël te herstellen. Eerst moet de Gemeente worden opgenomen, zoals dat beschreven wordt in Johannes 14:1, 1 Korinthe 15 en 1 Thessalonicenzen 4. En het kan bijna niet anders, dat kan elk ogenblik gaan gebeuren. Want Jezus zegt zelf: ‘Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog en heft uwe hoofden opwaarts, omdat uw verlossing nabij is’. Want het is een voorrecht om in deze generatie te mogen lezen. Want:

‘Al de teek’nen onzer dagen, Zeggen mij de komst genaakt, Van de Heiland die Zijn liefste Tot zich roept en haar volmaakt!’

Wij kunnen de Heiland elk ogenblik verwachten! Lieve broeder, of zuster, verwacht u Hem en bent u gereed Hem te ontmoeten? En elke onbehouden ziel wil ik toeroepen om toch tot de Here Jezus te nemen, voordat het te laat is. Het zal te laat zijn, als Hij teruggekomen is. Dan breekt voor u de dag des oordeels aan. Maar nu is het nog voor u een tijd van genade. Nog steeds is daar het kruis van Golgotha als een plaats van verzoening voor elke zondaar. Ga met uw zonden naar het kruis. Geloof in de Here Jezus Christus en je zult zalig worden. Israël verwierp eens de Christus en Gods oordeel kwam over dat volk. Gods spaarde Zijn volk niet. Hij zal ook u niet sparen, als u Jezus verwerpt in ongeloof of onverschilligheid. Israël faalde in het beslissende uur van haar geschiedenis, toen zij met Jezus geconfronteerd werd. En Gods volk en oordelen kwamen over de Joden. Nu staat u voor het beslissende uur van uw leven: ‘Wat zult gij doen met Jezus?’ Uw antwoord op deze vraag beslist over leven en dood, hemel en hel, ja, over uw eeuwige toekomst. Ik bid u: ‘Neem Hem aan als uw persoonlijke Verlosser en Zaligmaker. Doe het nu! De tijd is heel kort voor u! Als u Hem nu aanneemt, zult u snel met al de zaligen bij het laatste bazuingeschal ‘de Here tegemoet gaan in de lucht, om voor altijd bij de Here te zijn’. Maranatha – Jezus komt!

Oorspronkelijk geschreven door Jb. Klein Haneveld (1918-1988) Uitgegeven in de brochurereeks van stichting “Het Morgenrood” Nummer 2 in de serie – uitgegeven in 1974 Herschreven en bewerkt door Ruben Hadders in 2004